

4. Apr. 1844

FACTS

Date:

4. Apr. 1844

Page number:

Dagbog A, side 153-154

TRANSCRIPTION

Skjærthorsdag 4 April 1844.

Om jeg kunde, da skulde jeg skrive en Lovtale over Damerne, og for at forvisse mig selv om Usandheden af, hvad denne Bog mulig kunde bære Spor af, nemlig: at jeg har været forelsket – navngive og rose alle de unge Piger, jeg har truffet, og fundet værd at erindre. Og det er mange, thi uden Søstre, uden anden qvindelig Omgang fra Barndommen og den tidligste Ungdom, end min Moders, er jeg endnu ikke komme[t] videre end at enhver ung Pige kan fange mig og aldeles lænke mig om hun blot reder sit Haar ud og lader det falde ned ad Nakken. Damerne ere for mig, om ikke fødte Genier, saa dog geniale. [Dertil] Deres Dragt og fine Træk, den Ynde og Zarthed, der er udbredt over dem gjør dem endnu i mit 25 Aar for mig bestandig til Væsener af en høiere Art, saa et venligt Ord af deres Mund jager Blodet til min Kind og fylder mit Bryst med en underlig, veemodig Glæde, fordi jeg saa klart føler det Sjældne deri og dens korte Varighed. Da bliver vel min Bolig mere eensom, men Tanken renere, klarere, thi taknemmelig har jeg baaret et [overstreget: deiligt] venligt Billed til mit Hjem, hvor ogsaa det danner en Prydelse om ikke for det ydre saa for det indre Øie. Saadanne gjemmer mit Sind en Skare af Billeder, deilige som Naturens Mesterværk: den unge, rene, smukke Pige, der alt i sit Ydre er saa begavet, at Alle ynde hende, men i sit Indre dog endnu mere: i sin dybe, rige, klare, kjærlige Sjæl. O, et saadant Gemyt bringer mig til at glemme Mangel paa legemlig Skjønhed – det giver en Skjønhed •154• af en høiere Slags, som varer til Graven. – Nu er mit Sind mere roligt, mit Haab fastere end det længe var, men Freden tør jeg ikke tro, om altid denne dybe Længsel skal qvæles; der er som om [jeg] higede efter noget Syndigt, strakte graadig Haanden ud efter forbuden Frugt, naar jeg dog kun længselfuld udstrækker Armene efter den Salighed, Gud skjænkede Betleren saavel som Fyrsten: en trofast Qvindes Kjærlighed, den Frelse, som den alkjærlige Gud har givet Mennesket fra Ryggesløshed og et sørgeligt til sidst stivnende, indskrumpet Liv. O, Gud og Fader! Du som skuer i Hjertedybet! [ulæselig overstregning] see min Tanke er besmittet og jeg er tit angst for mig selv; styrk den gode Villie hos mig, at jeg ikke skal blues ved min Moders Tillid til mig. – Og Du, unge Pige! spot ikke den stakkels Maler, der seer til Dig som til et Væsen, der [er] vor fælleds Skaber kjærere. Han kjender Dig ikke, men han seer Din Ynde og føler Magten i Dit rene Blik – han seer op til Dig, og – skjuler sig. –

Ligeledes dag 4 April 1844.

Om j. kunde, der skulde jeg skrive en Læstale over Læmmerne,
og for at forvisse mig selv om Mængden af, hvad Læmmer
Bog mæltig kunde have Spor af, nemlig: at j. har været
færdig - nemlig og rose alle de unge Piger, j. har truffet,
og fundet værd at erindres. Og det er mange, thi inden Læstas,
uden anden grundelig Omgang for Berømmelsen og den tidlige
Angst, end min Meder, er j. endnu ikke kommet videre
end at erindre mig Pige kan fange mig og altså Læstas mig
om hun blot ved at blive ind og lader det falde end at Næsten.
Læmmerne er for mig, om ikke faste Jernene, som dog gamle.
Vest, Læstas Dragt og fine Træk, den Spise og Gæst, der er ind.
Indt over dem og der endnu i mit 25 Aar for mig bester
Sig til Væsenet af en hvidt Aft, som et venligt Ord af
Sines Væsenet jagt Blod til min Kind og fjeder mit Bæst
med en indertig, beundrig Glæde, fordi j. som blot færdig det
Spilene der og den hvide Værdighed. De bliver ved min Bæst
mere en som, men Tanken senere, klæde, thi taknemmelig
har j. hørt et ~~stille~~ venligt Billede til mit Bæst, hvor
også det Læmmer en Prædelse om ikke for det j. der som for
det indas Jiv. Læstas glemmer mit Læstas i Hæde af
Billedet, dertil som Næstens Mesterwork. den unge, nye,
smukke Pige, der alt i sit Hæde er som begavet, at alle j. der
hende, men i sit indas der endnu mere: i sin dybe, nye, klare,
højlydende Lyd. O, et saadant Gemyt bringer mig til at glemme
Mangel paa legemlig Skjænhed - det giver en Skjænhed

af en høiere Slags, som varer til Graaven. — Nu er
mit Sind mere roligt, mit Klæb fastere end det længe
var, men Freden tør jeg ikke tro, om altid samme dybe
Længsel skal gøres; det er som en blandede efter Smag
Længsel, strakte graadig Haanden ind efter ferden
den Frugt, naar jeg kun længselfuld indstrækker
Armen efter den Salighed, Gud skjænker Bøtteren
sævel som Fjirsten: en trofast Gjernings Kjærlighed, den
Fælske, som den alkjærlige Gud har givet Mennechet fra
Længselighed og et sørgeligt Tilsidst stannende, indstrøm
pet Liv. O Gud og Fader! Du som skien i Hjerte dybet!
~~Har du ikke~~ Se min Tanke er besmittet og jeg er tit
angst for mig selv; støjke den gode Villie har mig, at
jeg ikke skal klædes ved min Maders Tillid til mig. —
O Du, unge Pige! spst ikke den stakkels Maler, der ser
til Dig som til et Væsen, der (for fældes) Skæben kjæver.
han kjender Dig ikke, men han ser Din Under og fæler
Magten i Dit rene Blik — han ser op til Dig, og — skjuler
sig. —

27 April 1844

Lad mig, atter vende tilbage — lad mig; Tanken til vends
tilbage til Billedet af det yndige, stille Væsen: det tidligt
gjorde et dybt Indtryk paa mig. Men er her: Byen, hendes
Fader har arvet den gamle Gaard, Vindernes klæresede, og
er rigtig flyttet herud. Jeg har ikke set hende, men er sig —